

mulige af de økonomiske kræfter ind i en samordnet bestræbelse. For at dette kan realiseres, er det nødvendigt, dels at folketingets partier er realistiske i deres holdning, dels at befolkningen og dens organisationer forstår alvoren i de problemer, vi står over for.

Fem partier sluttede i enighed septemberforliget. Formålet var at søge de alvorlige økonomiske problemer, vi står over for i disse år, løst gennem en langsigtet økonomisk stabiliseringspolitik. Fire af partierne er enige om at føre septemberforligets politik videre. Betalingsbalanceunderskuddet må bringes ud af verden i løbet af få år, gælden til udlandet efterhånden afvikles og fuld beskæftigelse genskabes.

Hovedelementerne i en sådan stabiliseringspolitik er:

En stram indkomstpolitik omfattende alle befolkningsgrupper med sigte på en mærkbar forbedring af konkurrenceevnen for både eksporterhvervene og de importkonkurrerende erhverv.

En stramning af finanspolitikken gennem afgiftsforhøjelser, der især rammer den stærkt importkrævende forbrugsefterspørgsel, og gennem en opfyldelse af septemberforligets besparelsesmål.

En videreførelse og udbygning af den erhvervspolitiske støtte for at lette erhvervenes tilpasning og styrke eksportindtjeningen.

En videreførelse af de særlige beskæftigelsesfremmende foranstaltninger nødvendig-gøres af den fortsat høje ledighed.

Gennem denne politik vil der ske en styrkelse af eksporten og en drejning af den indenlandske efterspørgsel fra mere til mindre importkrævende efterspørgsel med det dobbelte formål at styrke både betalingsbalancen og beskæftigelsen gennem de kommende to år.

De enkelte dele af denne politik er følgende:

I. Indkomstpolitik.

Både af hensyn til beskæftigelsen og af hensyn til nødvendigheden af at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen er det af afgørende betydning, at den afdæmpning i pris- og omkostningsudvikling, der er sket siden begyndelsen af 1975, videreføres og forstærkes i 1977 og 1978. Det vil derfor være

nødvendigt, at der for alle befolkningsgrupper, både for lønmodtagere, selvstændige og andre, sker en opbremsning i indkomstudviklingen, således at pengeindkomsternes stigning begrænses til maksimalt 6 pct. i hvert af årene 1977-78 og 1978-79. Ved udformningen af aftaler og retningslinier om indkomstudviklingen må der tages et særligt hensyn til befolkningsgrupper med lavere indkomster.

Med dette udgangspunkt vil man sigte imod en indkomstudvikling efter følgende mønster:

1. Lønmodtagere på det private arbejdsmarked.

Den gennemsnitlige løn må højst stige med 2 pct. i hvert af overenskomstårene 1977-78 og 1978-79 ud over dyrtidsreguleringen. De nuværende regler om dyrtidsregulering af lønnen bibeholdes, men af hensyn til stabiliseringen er det nødvendigt, at omkostningsniveauet højst hæves med én dyrtidsportion ved hver af halvårsreguleringerne i de to overenskomstår. Såfremt prisudviklingen udløser mere end én portion pr. gang, vil udgiften til overskydende portioner blive båret af staten og ikke af virksomhederne. Statens bidrag vil blive indbetalt til ATP-fonden, hvor det godskrives hver enkelt lønmodtagers indestående i fonden. Udbetalingerne til lønmodtagerne vil foregå sammen med den øvrige ATP-pension. Også disse dyrtidsportioner tilfalder således ubeskåret lønmodtagerne, og det samme gælder de renteindtægter, ATP-fonden vil opnå ved køb af obligationer m.v. for statens indbetaling. Den andel af fondens formue, der kan anbringes i fast ejendom og aktier, hæves fra 15 til 25 pct.

Arbejdsmarkedets organisationer forhandler sig frem til nye overenskomster på dette grundlag.

2. Offentligt ansatte.

Forhandlingerne om nye aftaler og overenskomster for de offentligt ansatte må føres efter de indkomstpolitiske hovedlinier, der er beskrevet i foranstående.

Dette betyder, at dyrtidsreguleringen fortsætter efter de hidtidige regler, idet dog — såfremt der udløses mere end én dyrtidsportion pr. halvårsregulering i hvert af de to kommende overenskomstår — eventuelle